

grænser for boligbyggeriet, som boligministeren har givet tilsagn om at gennemføre pr. 1. oktober 1965. Boligministeren vil forhandle med det omtalte folketingsudvalg om tempo og rækkefølge for en snarlig afvikling bl. a. med henblik på at skabe bedre muligheder for langtidsplanlægning og dermed for rationalisering og en jævnere udnyttelse af byggekapaaciteten.

Folketingsudvalget, der således skal behandle boligproblemerne på længere sigt, forudsættes at udarbejde forslag om de heraf følgende ændringer i bolig- og lejeloven. Udvalget tænkes som nævnt også at skulle foretage fornyet behandling af spørgsmålet om lånegrænserne og at overveje overgang til en almindelig boligtilskudsordning til afløsning af de nuværende driftstilskud og huslejetilskud, en ordning, der bl. a. er baseret på forholdet mellem den enkelte boligtagers indkomst og boligudgiften, og som skal sikre, at familier med børn og lave indtægter får en rimelig mulighed for at skaffe sig en efter deres økonomi og familieforhold passende bolig. Udvalget skal endvidere undersøge mulighederne for det sociale byggeris øgede selvfinansiering, i hvilken forbindelse melder sig spørgsmålet om fremskaffelse af midler gennem forøgelse af beboerindskuddene i den ældre boligmasse ved genudlejning og gennemførelse af visse lejeforhøjelser i tråd med den huslejepolitik, der i øvrigt bliver fastlagt.

Et *mindretal* (Kai Moltke) deler ikke flertallets perspektiver med hensyn til foranstaltningerne til den såkaldte normalisering af boligmarkedet. Et holdbart udgangspunkt for en normalisering kan kun være loft over grundpriserne og effektiv nedbringelse af den abnormt høje rente og de dermed forbundne urimeligt store omkostninger ved byggeriets finansiering, og på dette afgørende punkt er udviklingen siden lovændringerne af 1961 stadig blevet forværret trods regeringens officielle målsætning i retning af rentesænkning.

Mindretallet beklager derfor, at problemerne om effektive indgreb på dette punkt i form af oprettelse af en *boligfond* til ydelse af lån til en fast og lav rente til socialt byggeri ikke har været underkastet nogen realitetsbehandling i udvalget trods socialistisk folkepartis konkrete og detaljere-

de boligfondsforslag, der af tinget blev henvist til viderebehandling i dette udvalg. Dette er så meget mere beklageligt, som tanken om en boligfond i den senere tid også fra regeringsside i stigende grad er blevet aktualiseret som både hensigtsmæssig og eventuelt nødvendig. Mindretallet støtter stadig det af socialistisk folkeparti fremsatte boligfondsforslag og påtaler, at problemet om en boligfond heller ikke i flertallets betænkning har fået nogen placering i retningslinjerne for boligudvalgets fremtidige arbejde og overvejelser.

Mindretallet kan tiltræde, at boligministerens oprindelige forslag om en almindelig nedsættelse af lånegrænserne er trukket tilbage som urealisabelt under de givne betingelser. Det er imidlertid mindretallets opfattelse, at dette under den givne situation på lånemarkedet ikke er tilstrækkeligt. Med de nuværende vanskelige finansieringsvilkår med stigende kurstab og en effektiv rente omkring de 10 pct. er selv den omkostningsbestemte månedlige leje i nybyggeriet nået op på et så højt niveau, at selv de sociale boligelskaber i vidt omfang i praksis er blevet ude af stand til at fremskaffe boliger til mindst- og mindrebemidlede boligsøgende til en pris svarende til disse gruppers indtægt. På denne baggrund at lade en væsentlig del af *kurstabet* dække gennem beboerindskud på en 9.000-10.000 kr. gennem bruttolåneprincippet er ud fra målsætningen i lov om boligbyggeri både socialt uretfærdigt og urealistisk, hvis der skal fremskaffes boliger til folk med beskedne indtægter. Mindretallet henviser derfor til sit forslag om at ændre lovens § 53, så at denne atter formuleres i sin oprindelige skikkelse fra før ændringerne i boligloven af 20. februar 1964. For at lette adgangen for mindrebemidlede til boliger i socialt boligbyggeri foreslås samtidig forøgelse af kvadratmetertilskuddet ifølge lovens § 62, stk. 1, jfr. mindretallets ændringsforslag.

Med den beregnede ramme for nybyggeriets omfang anser mindretallet endvidere en årlig kvota på 12.000 lejligheder som utilstrækkelig for det sociale byggeri, hvis dette skal virke som en bremse på urimeligt høje boligudgifter. Mindretallet henviser til, at 1961-loven forudså, at $\frac{2}{3}$ af det samlede byggeri skulle være tilskudsberettiget, medens det nu fremsatte forslag faktisk re-